

# Sportlov!

Jag har inte förstått mig på det där med sportlov. Jo, för hundra år sen när jag gick i skolan, och en ledig vecka rullades upp när jag inte behövde göra annat än hasa runt i pyjamas och äta godis.

Vintersport har aldrig varit min starka sida. Jag åker skridskor som en kratta och drömmer fortfarande mardrömmar om den där körresan till Åre när jag var femton. Alla åkte utför. Jag åkte på platten. Jag var för varmt klädd. Skidorna för långa. Ryggsäcken skavde. Spåret lutade svag nedåt. Det svängde. Det gjorde inte jag. Jag minns bara trädstammen. Vad som sen händer, över ett kvart sekel senare, är ett mysterium. Jag springer på loppis och fyndar pjäxor. Jag lånar carvingskidor och gräver fram termobyxor ur garderobens mörkaste hörn. Jag hetsar min 13-åring att bereda sig på äventyr och ligger om kvällarna och hyperventilerar med klippande ögon och glasartad blick. Vi ska till Säfsen och åka utför. Det kan bara bero på kärlek. Jag skulle aldrig ha låtit mig övertalas om det inte vore för M. Antagligen är jag från mina sinnen.

Sen drabbar det oss, det genuina sportlov som jag aldrig har varit med om förut. Vi åker bil genom ett gnistrande snölandskap. Vi bor i ett torp som doftar brasa och bebos av snälla människor och en hund som är knäpp. Vi badar bastu och dricker Gammeldansk. Vi kissar i snön under stjärnorna och börjar varje dag med att köra fast i en driva. Pjäxorna spricker som äggskal. Chokladen är brännhet. Jag har ont i odefinierbara stjärtmuskler. Min dotter får nackspärr. Vi ramlar i liften. Jag får ett ankare i huvudet. M och hans barn övertalar oss att pröva nya backar. De ska vara "jättelätta" och är både breda och plana tills de utan förvarning förvandlas till branta puckelpistar mellan granarna. Luften yr av snowboardåkare, och skrik utbryter. Det är svårt att veta vem det är som skriker, främlingarna i branten, tonårsdottern, eller jag själv där jag med skratkramp plogar mig fram så det sjunger om skidorna. Kärringen åker. Hon åker så snön yr, och ingen jävel ska säga att det inte går att lära gamla hundra sitta.

Sen stänger vi stugan. Hackar efter vattenlås i frusen mark. Sopar ut kvistar och bark, men glömmer att dra ur rätt kontakter. Åker hem i skymningen och ber om att få se en älg. Vi får se tre. Ännu fnittrande närmar vi oss Stockholm. Snön blir brun, industrierna fula. Vi tystnar med det första rödlyset. Detta är också en sportlovserfarenhet. Man ska komma hem och börja tänka på dystra saker. Någon tänker på väckarklockor, en annan på skolmat. Jag tänker på mitt bankkonto. Sportlovet var värt vartenda öre, med det är nu flera dagar sen jag skrattade.

*© Tina Messing Även publicerad i Stockholm City 3 mars 2004*